Võlaõigusseaduse ja tarbijakaitseseaduse muutmise seaduse
(parandamisõigus) eelnõu seletuskirja juurde
Lisa 2

Märkuste ja ettepanekute tabel

Nr	Ettepaneku/märkuse sisu	JDM seisukohad/vastused
Harju Maakohus		
1.	Soov täpsustada seletuskirjas, kuidas sisustada VÕS-i paragrahvi 217^1 lõike 3 punkti 2 uues sõnastuses sätet ehk parandatavust kui tavapärase kvaliteedi nõuet. Seletuskirjas võiks kajastada mõningaid näited selle kohta, kuidas võiks välja näha mõistlik parandamine.	**Arvestatud.** Seletuskirja täiendatakse selgitusega, et parandatavus on üks kauba objektiivse vastavuse elementidest. See ei tähenda, et iga kaup peab olema igas olukorras ja igas ulatuses parandatav, vaid kaupa peab olema võimalik parandada sellisel määral, nagu tarbija võib asja liiki, otstarvet, tavapärast kasutusiga, avalikke väiteid ning kohaldatavaid liidu õiguse nõudeid arvestades mõistlikult eeldada. Hindamisel võib arvesse võtta eelkõige kauba konstruktsiooni, komponentide eemaldamise ja asendamise võimalust, vajalike varuosade, tööriistade ja parandamisteabe kättesaadavust ning seda, kas parandamist ei takista põhjendamatud lepingulised, riistvaralised või tarkvaralised piirangud.
2.	VÕS § 635^1 lg 2 kasutatud sõnastust „parandusteenuse osutaja“ ja VÕS § 635^4 on kasutatud üksnes sõna „parandaja“. Kas tegemist on näpuveaga või taotlusliku eristamisega?	**Arvestatud.** Termineid ühtlustatakse, korrektne on kasutada VÕS-s läbivalt sõnastust „parandusteenuse osutaja“.
3.	Eelnõu mõjude hindamisel ei ole kohtute töökoormuse muutust kuidagi analüüsitud.	**Arvestatud osaliselt.** Seletuskirja täiendatakse kohtute töökoormust puudutava mõjuhinnangu osas. Eelnõuga ei looda uut kohtumenetluse liiki ega muudeta vaidluste lahendamise korda, mistõttu ei ole põhjust eeldada kohtuvaidluste arvu olulist kasvu. Võimalikud vaidlused lahendatakse kehtiva korra alusel ning osa neist on eeldatavalt lahendatavad kohtueelselt, sh tarbijavaidluste komisjoni menetluses või hoopis TTJA järelevalvemenetluses. Mõju kohtute töökoormusele on seetõttu hinnanguliselt vähene ning seda ei ole võimalik usaldusväärselt kvantitatiivselt prognoosid

Eesti Kaubandus-Tööstuskoda		
1.	Palume eelnõu § 1 punktiga 2 lisatava võlaõigusseaduse § 218 lõike 3^1 sõnastada direktiivi miinimumnõuet järgides selliselt, et müüja vastutuse tähtaeg pikeneb parandamise korral üks kord 12 kuu võrra, arvestades järelejäänud vastutuse tähtaega parandamise hetkeks, mitte ei käivitu parandamisest arvates uus kaheaastane tähtaeg, millele lisandub omakorda 12 kuud.	**Arvestatud.** Eelnõu on muudetud ettepaneku kohaselt. VÕS § 218 lõike 3^1 järgi pikeneb asja parandamise korral müüja vastutuse tähtaeg kogu asja suhtes ühe korra 12 kuu võrra. Pikendus lisatakse parandamise hetkel järelejäänud vastutuse tähtajale ning parandamisest arvates ei alga uus kaheaastane vastutuse tähtaeg. Muudatusega võetakse direktiivi (EL) 2024/1799 artikli 16 punkti 2 alapunktis a sätestatud nõue üle minimaalses ulatuses. Lahendus välistab uue kaheaastase tähtaja ja 12-kuulise pikenduse kumuleerumise ning muudab müüja vastutuse ajalise ulatuse paremini prognoositavaks. Võrreldes kehtiva õigusega laieneb pikendus kogu asjale, mitte üksnes kõrvaldatud puudusele.
2.	Palume sõnastada eelnõu § 1 punktiga 5 lisatava võlaõigusseaduse § 635^3 lõige 2 üheselt mõistetavalt, et parandusteenuse osutaja on Euroopa parandusteabe vormis esitatud tingimustega seotud vähemalt 30 kalendripäeva vormi tarbijale esitamisest arvates.	**Arvestatud osaliselt.** VÕS § 635^3 lõike 2 sõnastust täpsustakse nii, et oleks selgem, et teenuseosutaja on oma pakkumuses esitatud tingimustega 30 kalendripäeva jooksul seotud.
Eesti Infotehnoloogia ja Telekommunikatsiooni Liit		
1.	Teeme ettepaneku jääda direktiivis pakutud ja seletuskirjas viidatud miinimumi juurde ning viia VÕS paragrahv 218 lõike 3^1 sõnastus kooskõlla direktiivi põhjenduspunktiga 40 ja artikli 16 p 2 alapunktiga a, mille kohaselt kui leiab aset kauba parandamine, siis pikendatakse müüja vastutuse tähtaega üks kord kaheteistkümne kuu võrra ning see lisatakse järelejäänud vastutuse tähtajale. <u>Müüja vastutuse tähtaja täiendav pikendamine</u> Paragrahvi 218 lõike 31 teine lause sätestab „/…/ Kui tähtaeg on ühe korra juba pikenenud, nähakse selle edasine pikenemine ette üksnes kõrvaldatud puuduse suhtes arvates selle parandamisest“. Direktiivi artikli 16 punkt 2 sellist edasise pikenemise mehhanismi eraldi ette ei näe ning direktiiv nõuab üksnes ühekordset 12-kuulist pikendamist kogu asja suhtes. Põhjenduspunkt 40 selgitab, et nii täiendav tähtaja pikendamine (kui parandamine toimub uuesti) kui ka pikendamine üksnes parandatud osade suhtes on liikmesriigi võimalus, mitte kohustus. Arvestades, et direktiivi vastuvõtmisele järgnenud	**Arvestatud.** Eelnõu on muudetud ettepaneku kohaselt. VÕS § 218 lõike 3^1 järgi pikeneb asja parandamise korral müüja vastutuse tähtaeg kogu asja suhtes ühe korra 12 kuu võrra. Pikendus lisatakse parandamise hetkel järelejäänud vastutuse tähtajale ning parandamisest arvates ei alga uus kaheaastane vastutuse tähtaeg. Eelnõust on loobutud lahendusest, mis nägi ette vastutuse tähtaja edasise pikenemise üksnes kõrvaldatud puuduse suhtes. Seega ei sätestata eelnõus direktiivi miinimumnõudest kaugemale minevat korduva pikendamise mehhanismi. Lahendus vastab direktiivi põhjenduspunktile 40 ja artikli 16 punkti 2 alapunktile a ning muudab müüja vastutuse ajalise ulatuse ettevõtjate jaoks paremini prognoositavaks.

	konsultatsiooniprotsessis leidsid kaasatud turuosalised, et vajadus minna direktiivis miinimumina ettenähtust kaugemale puudub (mida seletuskiri ka kinnitab) ning et tarbija huvid on pärast müüja vastutuse lõppemist tagatud tootja parandamiskohustusega direktiivi lisas II nimetatud toodete puhul (TKS § 12[1] lõike 1 punkt 2), ei ole tähtaja täiendav pikendamine põhjendatud ega nõutav. Teeme ettepaneku jääda direktiivis pakutud ja seletuskirjas viidatud miinimumi juurde ning eemaldada eelnõust paragrahvi 218 lõike 31 teine lause.	